

प्रकृति संरक्षण - अनिवार्य कला

देवस्य स्वदेशः अर्वा केशवम् । सुविशालः देशः ।
विभिन्नजातीयानां विभिन्नमतावलम्बिनां विभिन्नसंशयानां
विविध श्रद्धावल्लानां , विभिन्नरुचयानां च सम्पुष्टा अर्वा
केशव शब्दम् । केशवस्य सम्पत्तः अद्वितीयमेव । विविध-
जैव वैविध्यव्यवस्थायां सङ्केतः चाभवत् अस्माकं
केशवम् । विभिन्नभाषाभाषाः धर्मप्रसारकाः च अत्रासन् ।

अस्माकं केशवशब्दं तल्लोनिष्ठाः मुनयः, त्यागधनाः
राजानाः, विविधसिद्धान्तप्रतिपादकाः, विविधधर्माप्रसारकाः
महर्षयश्च सुसम्पन्नासीन् । केशवस्य भूप्रकृतिं केचन
व्यतिरेक्यान् केशव विद्यमानं ४४ नद्यां ४१ नद्यां
पश्चिमभागे त्रीणि पूर्वभागे च प्रवहन्तः चासन् । केशवस्य
जन्तुजालं वै विद्यमानं अन्ये साविशेषता ।

सर्वेषां स्वाभिप्रायं स्वातन्त्र्यं च प्रकटयितुं
निर्वाहः अवकाशोऽपि अत्र आसीत् । अतः केशव अथ
केचन समस्यां उद्भूतः स्वत्तु ।

अत्र तीक्ष्णरूपेण गतं दुरन्तं केशवस्य पारितोष्यं
नाशमकरोत् । एकस्मिन् दिने अकस्मात् गृहं सुप्रभाते
उत्थाय पारितः दृष्टुं चेत् अस्माकं गृहं नास्ति वा ?
ईदृशं अवस्था... चिन्तनं करोतुमपि अशक्यः अभवत्
किन्तु 'प्रलयम्' इति भयं दुरन्तः केशवशब्दं इति
आवासव्यवस्थां निर्जीवं करोति । यथा चिन्तयेत् भवानक-
स्वप्नः अथा एकं केशव केशवव्यामिव अभिमानकरं
मूर्च्छितान् सञ्जातम् । केशव विद्यमानं ५४ सेतुवन्धने
३७ बन्धनास्य प्रलयकाले अवन्धनम् । केशवजनानां मनः
अथ एकं भवितुं स्वप्नरूपेण तादृशमवस्थाः स्थिताः ।

अचिरं तेन चण्डावातेन मध्याह्नं वृष्टिः ।

अप्रतीक्षितरूपेणागच्छन् प्रलयजन्तं निरोक्तुं न कोऽपि ।

पृष्ट्वाङ्कणाः सर्वे जलोपप्लवः सज्जातम् । ललितजन्तुः

प्रवहति न तु मुग्धावशिष्टः अपि तु मनुष्यजडान्वा

केशजनाः शाल्यं कर्तुं प्रथमं दुर्घटनामेव इयं ।

"नवादिक्कनवम्यां प्रलयम्" इति विश्रुतः । १९२४

तमे वर्षाभ्यां प्रलयानन्तरं दृष्टं प्रलयं न सज्जातम् ।

न केवलं जलोपप्लवः अपि तु मुख्यतः, इच्छावातः
अनीवृष्टिः तेन ~~असम्पन्न~~ सकम्पनं अमीदेवी प्रकृतीमातुः च
शोऽप्रभावमेव ह । अनीत दिनानां वयं रक्षयः अकरोत् ।

पृष्ट्वाङ्कणाः कृपामिव परिवर्तितकल्मः
समये रक्षकः सन्ति जालकाः । शीघ्रं गन्तुं अशक्यं
प्रदेशानामपि स्वस्थ प्राणरक्षां अवगम्य तं नौकासं
रक्षाकर्म कृतवान् ।

"न शिल्पाप्रतिमयः किन्तु मत्तदुपनिधवाहिनी
नौकायामेव वयं ईश्वरं पश्याम" ।

इति वचनं मम मनसि स्पृशं कृतवन्तः ।

अमुह्ये अद्यस्थितानां काल्यतानां जनविभागः सव
युवजनाः, मत्तोपजीवनः च किन्तु आपत्कालं तामेव
आश्रयं भवेत् । तस्मिन् 'जसल' नाम स्थ जालका

तस्य शरीरं रक्षाय दत्तवान् । इयं प्रतीतिरामुपरा

यस्मात् नौवश्यकम् केशजनाथ ? केसवृक्क,

वात्सल्यं तेन सर्वे सामुद्रिक साध्यमेव सहाय्यं

कुर्वन्तात युवजनाः । अप्राणभयात् अन्येषु जीवनश्रमैः

नोः कृतप्रयत्नः स्यात् ।

विधालयानां अवासारण समावासं

परिवर्तनसमये कुर्यात् कन्दोल स्तम्भ इति परिवर्तन

कृत्वा इच्छायां, केशवदेवान्तये च निष्कारपाया
 विस्तृतवन्तः । जातीयैः मतैः, वर्णविवेचनः सर्वे
 प्रत्ययान्तं अकृताव । विभिन्नजातीयः, विभिन्नमतावलम्बि-
 नः, स्तरीयः च प्रकमनसाकृत्य अवधारण समावासे ।
 भोजनं कृतवन्तः । ३५० जनानां जीवहानी कृतं किन्तु
 ३३००० जनानां जीव रक्षणं कर्तुं शक्तः च । प्रत्ययवैभक्त्यु-
 केशव दृश्यमानं साहोदयं मेक्यं च प्रशंसनीयमेव ।
 केशवस्य महत्वं सर्वे प्रसारिताः खलु तन्मायि आपत्काले
 अनेकानीं सहायहस्तानीं केशवजनताः स्वीकृतानी ।
 विदेशे, प्रदेशे च बहुविधानां सहायकानीं केशवं
 स्वीकृतवन्तः । आबालवृद्धं जनाः प्रकमनसा अतीजीवने
 भागभागात्वात्माश्रित । केशवेन ओषरेण सहयोगं मुख्येन
 न्यायसेवा ओषरेण मदं मुख्येन नीरसंस्कारासेन
 ओषरेण करुण प्रभृतया क्रियामुख्येनश्च अतीजीवने
 भागभागात्वं कृतवान् । प्रत्ययकाले विद्यमानां केशवस्य
 मेक्यं दृष्टुं सदा इयं प्रत्ययं अज्ञातमिति चिन्तयामः

अद्य अतीत काले अज्ञातम् प्रत्ययात्
 वयं शनैः शनैः परिवर्तितवन्तः । अप्रतीक्षणीयान्
 प्रत्ययं भिक्षुं अभिमुखीकर्तुं कांदाय केशवजनाः
 प्रयत्न विद्वान् अवैद्यः । न क्रियताय मा सम्भल्य-
 मिति चिन्तयानां केचन गृहे नव प्रत्यय प्रवृत्तः
 अज्ञातम् । अतीजीवनसमये वयं भावीजीवनार्थं किं
 करोतुमित्येतः विचारं कर्तुं आवश्यकं अस्ति ।
 अज्ञातम् अज्ञातम् इव अज्ञातम् प्रत्ययस्य

कारणं किं ? चिन्तयन्तः वयं अवगन्तुं शक्ते

वयं, मानवाः नव नवदशे कारणमिति शब्दवत्

कालावस्थां न्येतिथानेन अज्ञानम् वृत्तिचक्रं

अस्वभाविकता अज्ञानम् । प्रकृत्याः चार्थिककर्मणां

पार्श्ववर्तनमेव तेषां दुर्घटनां कारणं । नतश्च

कारणमेव मानवः इति विषये संशय उत्कण्ठानामिति ।

शिक्षाशोखरणाद्यै नद्यां हृदं खननं करोति,

वस्त्रप्रक्षालनेन, मानवानां, जन्तूनां प्रक्षालनेन, च

नदीजलं मत्स्योत्पत्तिं कृतवान्, गृहोपकरणान्य

गृहनिर्माणार्थं च व्यावसायिकावश्यायैः, गृहान्तःकरण्य

च यै वृक्षाणीं छिन्नान्ति मानवाः । पर्वतानीं अर्धे

थन्तोमादीनां नाशं करोति ।

प्रत्ययानन्तरं रिप्टो पत्रिके अवगन्त

शक्यम् : याः पर्वते जेः सि वि . थन्तोमादीनां

खननं करोति तद्वै अस्वल्परूपेण कारणमित्येतः ।

वर्ष 1924 तमे वर्षाभ्यां प्रत्ययानन्तरं यतकिमापि

प्रयत्नामापि द्वयं वर्षं तत न कृतवन्तः केवलमवकाश

अतीत शतके याः प्रदेशानां दुर्घटना, जन्तूप

त्वरः अज्ञातम् तद् प्रदेशानेव अद्य जन्तूपत्वरः

अज्ञातम् । नतश्च अर्थं किं ? 1924 तमे वर्षे

अज्ञातम् प्रकृतानन्तरं यथा किञ्चित् प्र

कृतप्रयत्नः चेत् अद्य द्वयं अवस्था न अज्ञातम् ।

किन्तु व्यवस्थापकाः अतः विषये विचारं

कर्तुं अनुस्तुकाः भवेमः ।

मानवाः यतकिमापि मानवव्यवस्थानां

मिथिल्य नद्यां मत्स्यं करोतुमुद्युक्तोभवन् नत

मान्त्रिक्यमेव नद्यां प्रत्ययावसरे गृहाभ्यां, अन्ये
प्रदेशाभ्यां निक्षिप्यते । केचन शास्त्रकाराः
वदन्ति ते मान्त्रिक्यः पर्वाः, ऊर्वरकाणांशमिव
फलश्रुतिफलः सन्ति ततः केचन प्रत्ययानन्तरं
कार्यकविद्याभ्यां स्फुरणं भवेदिति । किन्तु

प्रत्ययानन्तरं केचन अतीव क्षामः सञ्जातम् ।
प्रत्ययान्तरं; अनावृष्टिः अपि सञ्जातम् । कृषि
क्षेत्राणां सर्वे शुष्कः भवेद्युः ।

"अन्ते समुद्रं प्राप्य नवी तस्य दुष्कशयः
दुष्कशयान्ता समापयती" इति तदवसरे वयं स्मरामः

"सालिलमेव जीवन्ति सर्वे भावतश्चर्मिजाः ।

तस्मान्नसालिलरक्षार्थं प्रयतन्तामनारतम् ॥

केचन राज्ञ्यं अद्यां अनी अतिजीवनसमये नव ।

केचन कुर्वन्ति केवलं दशवर्षमेव आवश्यकं
वदन्ति शास्त्रकाराः । किन्तु केचनेभ्यः प्रकृतं
प्रयत्नशीलः च तस्मिन् शीघ्रमेव पुनर्जनं कर्तुं
अद्यैकं भवति । प्रत्ययसमये केचनस्य मुख्यमात्रायाः

कुशिताश्वासनिधि (वि. प्रम. डि. आर्. प्रक.) इति नाम्ना

निधिः आश्मता । तदर्थं शतकोटि रुपयाणिमेव

जायमानं भवेत् । नवकेचन मायककुशिरि' नव

अनेकं प्रयत्नः । न कोऽपि सन्त अपि तु

प्रत्ययसंस्कन्दे 'प्रत्ययश्चरानि' इति नाम्ना एकं

पुस्तकमेव प्रसिद्धि कृतश्चासन् । प्रत्ययस्मरणं

चेन्दमंगलं प्रदेशं निर्माणं चेक्काट्टि वाव 'प्रायश्चित्तम्'
स्वल्पम् ।

किन्तु तस्मात् प्रत्यं अभिमुखाकर्तुं केशत्तज्जना
कृतप्रयत्नः नास्ति । अतस्तथै चिन्तनं कर्तुं व्यवस्थाप्य
अमुस्तुकाः भवेयुः । कान्तावस्ताविदग्धाः अपि नतत
विषये पश्यायिताः भवेति ।

केचन प्रकृतिं दुर्घटना निरोधं वयं अशक्ताः
भवामि । तस्मात् नास्मिन् निरोधं अगवदधीनमेव ।
किन्तु यथा तस्मात् दुर्घटना सञ्जातम् तैव अभवानां
हानिः न्युनीकर्तुं वयं शक्नुमः । तथा विविध
दुर्घटनाभ्यां पीडनं कर्तुं जनान् विविध
मत्त निवारणार्थं किञ्चित् उपायः चिन्तनीयः ।

अस्माकं मनोभावस्य वैशाल्यस्य अभावमेव
अथै समस्यानां कारणमिति ख्यातः । अतः जनानां
उद्बोधनमेव अवश्यं करणीयम् । भावनानां उदात्ताकरणं
नव नतदर्थं प्रथमम् करणीयम् । न तु आपत्काले
अस्माकं राज्यं संरक्षणं कर्तुं जनान् वयं मा
वीक्ष्मर्तयाम ।

देशरक्षा अमो पुण्यं देशरक्षा अमो वृत्तम्
देशरक्षा अमो यथा वृत्तो नैव च नैव च ।

केशत्ताभ्याः अस्मिन् नानिदुरे अतिजीवयेम
इति प्रार्थितवन्तः ।

उदात्तानां विचारणां वर्धनं यद्दि कुर्महे
शक्नुयाम वयं कर्तुं समस्या जाल्पवाणाम् ॥